

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 669

PHẬT HÓA GIA ĐÌNH AN VUI HƯNG VƯỢNG

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng Chủ nhật ngày 10/10/2021.

Gia đình chúng ta học Phật, đem giáo dục của Phật vào gia đình thì mỗi gia đình đều an vui, hưng vượng. Chúng ta đã thấy nhiều người học Phật nhưng học đến mê tín, không có trí tuệ, khiến cho người ta hiểu nhầm nghiêm trọng đối với Phật.

Phật dạy: “**Cần tu Giới, Định, Tuệ. Diệt trừ Tham, Sân, Si**”.

“**Cần tu Giới, Định, Tuệ**”: “**Giới**” là chuẩn mực, không được phép vượt qua. Chúng ta giữ “**Giới**”, từ đó thúc liễm tập khí xấu ác của mình. Mặt hồ phẳng lặng, không ai khuấy động, mọi thứ căn bã dần lắng xuống thì mặt hồ sẽ trong và phẳng lặng. Khi tâm của chúng ta có định, tâm định thì có trí tuệ. Chúng ta dùng trí tuệ để đối nhân xử thế tiếp vật, mọi việc sáng tỏ, không mơ hồ.

“**Diệt trừ tham, sân, si**”: Tham là khởi nguồn của vạn ác, là tất cả tội lỗi của chúng sanh chúng ta. Khi có “**tham**” thì xảy ra rất nhiều sai lầm.

Chúng ta học Phật thì phải làm những việc lợi ích chúng sanh. Khi làm việc lợi ích chúng sanh thì chính mình lợi ích. Ta và chúng sanh là một thể. Trong giai đoạn dịch bệnh này, chúng ta càng thể hội rõ “**ta và chúng sanh là một thể**” bởi vì người khác an toàn thì ta an toàn, người khác mạnh khỏe thì ta mạnh khỏe.

Người ta cho rằng học Phật là mê tín, là ủy mị. Mọi người thấy tôi học Phật có ủy mị không? Tôi tỉnh táo từ 3 rưỡi sáng đến tối. Người ta cho rằng học đạo đức thì trở thành nhút nhát, yếu hèn. Hệ thống chúng ta học đạo đức nhưng không trở thành nhút nhát, yếu hèn. Người ta cho rằng học lịch sử thì sẽ có tâm thù hận. Nhưng thực tế, học lịch sử khiến chúng ta không những không có tâm thù hận mà càng thêm trân trọng cuộc sống này, càng nỗ lực hơn, biết sống hi sinh, phụng hiến, không hưởng thụ, không nhếch nhác, không lười biếng.

Việc xiển dương chuẩn mực làm người có làm cho việc học Phật trở thành xen tạp như người ta từng nghĩ không? Trong bốn ngàn năm lịch sử của dân tộc, có những người mà thế gian gọi là Thánh nhân, Phật pháp gọi họ là Phật. Họ đúng là những bậc Thánh nhân. Những điều chúng ta đang học không hề làm cho chúng ta bị pha tạp. Chúng ta học Phật, hãy trải qua đời sống một ngày của Phật tử! Chúng ta học đạo đức, hãy trải qua đời sống một ngày của bậc Thánh nhân! Chúng ta hãy trải qua đời sống một ngày của người quân tử! Chúng ta học lịch sử, hãy

trải qua đời sống một ngày trong sự khốc liệt! Trong chiến tranh khốc liệt, người ta vẫn sống trong tình yêu, tình đồng bào, tình đồng đội, tình yêu Cha Mẹ.

Vậy mà có người học Phật đang làm Cô giáo thì rủ nhau đi chép Kinh để tặng phước. Học như vậy quá mê mờ, không xem trọng vai trò mà chúng ta đang gánh vác. Chúng ta phải biết vai trò chúng ta đang gánh vác là gì.

Đức Phật, Thánh Hiền đến thế gian này để giáo hóa chúng sanh, dẫn dắt chúng sanh. Giáo hóa chúng sanh chính là việc làm của Phật. **Chúng ta cần hiểu rõ hai chữ “PHẬT GIÁO”.**

➤ **“Phật” là Phật Đà, là chỉ con người hoàn thiện. Tư cách, hành vi, sự nghiệp đều là mô phạm cho thế nhân.**

➤ **“Giáo” là giáo dục con người trở thành một vị Phật.**

Phật giáo không có cầu cúng, van xin. Người ta đến với Phật thì cúng dường, thấp nhang, xây chùa. Cúng dường là sự tri ân của mọi người. Chúng ta cúng dường Thầy giáo, cúng dường Cha Mẹ đều là bày tỏ tâm tri ân. Cầu cúng là nịnh bợ, xin xỏ, bợ đỡ, hoàn toàn khác với ý nghĩa của tri ân. Rất nhiều người tu hành làm ra biểu pháp mặt mũi khó coi như hù dọa người khác, khiến cho người khác sợ không dám đến với Phật. Họ cho rằng ăn mặc chỉnh tề là lãng phí, hao tổn phước báu. Họ không biết rằng: Đáng chỉnh tề thì chỉnh tề, đáng sạch đẹp thì sạch đẹp, lúc nào không cần thiết thì không làm.

Hòa thượng nói: **“*Đem giáo dục của Phật vào trong gia đình thì gia đình nhất định an vui, hưng vượng*”**. Chúng ta không hiểu đúng. Chúng ta sai lầm. Biểu hiện tu hành của chúng ta khiến cho Cha Mẹ và người thân trong gia đình cảm thấy bất an. Họ thấy chúng ta khùng khùng điên điên, không giống người tỉnh. Người ta học Phật mà gia đình lại trở thành nhà không ra nhà, chùa không ra chùa. Hôm trước có hai vợ chồng trẻ gọi điện cho Thầy qua viber. Cả hai vợ chồng đều cạo đầu trọc lóc. Họ đã hù dọa Cha Mẹ, hù dọa người thân. Họ học Phật mà không biết tương lai đi về đâu, con cái nheo nhóc. Họ khiến cho Cha Mẹ bất an. Nếu Cha Mẹ chết thì có khi chết trong uất hận.

Hòa thượng nói: **“*Người chân thật học Phật, áp dụng Phép Tắc Người Con, thực hành Mười Nghiệp Thiện thì dù trong bất cứ ngành nghề nào họ nhất định cũng trở thành tấm gương cho mọi người*”**. Người học Phật áp dụng lời giáo huấn của Phật, thực tiễn chuẩn mực làm người, tuân thủ Mười Nghiệp Thiện thì không có chỗ nào là cầu cúng, van xin.

Trong **“*Kinh Hoa Nghiêm*”**, Phật nói: **“*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*”**. Học để làm Thầy người, làm chuẩn mực cho người. Tất cả mọi hành vi, khởi tâm động niệm của chúng ta đều làm ra chuẩn mực cho người thì chúng ta mới có đủ tư cách để làm Phật, làm Bồ Tát. Vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc là trở thành Bồ Tát bất thoái chuẩn, tiến thẳng đến thành Phật. Nếu khởi tâm động niệm của chúng ta không có đủ tư cách để trở thành Bồ Tát thì làm sao vãng sanh thành Phật! Chúng ta đừng sống trong ảo vọng!

Mỗi một người học Phật đều phải là một tấm gương chuẩn mực cho mọi người học tập. Người học Phật ngoài việc thực hiện những lời dạy của Phật, còn cần phải áp dụng chuẩn mực làm người, áp dụng mười nghiệp thiện THÂN – KHẨU - Ý. Vậy thì người đó trở thành tấm gương tròn sáng cho mọi người.

MƯỜI NGHIỆP THIỆN

THÂN: Không sát, không đạo, không dâm

KHẨU: Không nói dối, không nói lưỡi hai chiều, không nói lời thêu dệt, không nói lời hung ác

Ý: Không tham, không sân, không si

Chúng ta học Phật, học Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, học Đệ Tử Quy, học Mười Nghiệp Thiện, học chuẩn mực làm người mà không làm ra tấm gương cho mọi người thì chúng ta hữu danh vô thực. Hòa thượng nói: **“Người chân thật học Phật phải là tấm gương tốt nhất trong gia đình, trong xã hội”**.

Xuyên suốt tất cả những chuyên đề mà chúng ta học, Ngài không hề dạy chúng ta cầu cúng van xin. Hòa Thượng nói: **“Cả đời tôi không là người đi ăn xin mà tôi là người đi ban phước”**. Người xưa đã dạy: **“Người phước nhất định ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước ở”**. Người có phước thì không cần van xin. **“Phật ơi, cho con bình an mạnh giỏi! Phật ơi, cho con có gạo ăn để con tu hành!”**. Đây chính là van xin. Cầu xin, cứu rỗi, nhận đồ từ thiện người ta ban cho thì không không đầy đủ. Người có phước có đầy đủ mọi thứ trong hoàn cảnh cuộc sống của mình. Chúng ta cứ tạo phước thì những thứ cần có tự nhiên sẽ có.

Sáng nay tôi lạy Phật và vọng tưởng, tôi nghĩ nơi đó cần có chiếc xe thì tự nhiên nơi đó có chiếc xe. Tôi không có tiền cho họ xe quá tốt nhưng cho họ xe đủ tốt để chạy là được rồi. Chúng ta không cần phải tự tư tự lợi. Chúng ta cứ chân thật hi sinh phụng hiến, người khác sẽ lo cho chúng ta, cái gì cần có sẽ có.

Kể cả trong lúc khó khăn nhất, Hòa Thượng cũng đi ban phước chứ không đi xin xỏ. Cả cuộc đời của Ngài, càng cho đi thì càng nhận nhiều tiền. Hòa Thượng nói: **“Nếu tôi dùng tiền để xây chùa thì không biết ngôi chùa đó lớn bao nhiêu”**. Ngài ấn tống Kinh sách, xây bệnh viện, xây trường học, đào tạo tăng tài kế nghiệp, đào tạo những người học văn hóa truyền thống, từ nơi phước sanh phước. Hòa Thượng nói: **“Người chân thật học Phật thì gia đình của họ là tấm gương tốt nhất cho mỗi gia đình trong xã hội. Đây mới là Phật pháp. Đây là Phật hóa gia đình. Trong gia đình học Phật, mọi người đều hiểu được cách làm người, hiểu làm thế nào để nâng cao phẩm chất đời sống của mình. Phẩm chất đời sống không phải là hưởng thụ mà là đạo đức nhân cách. Gia đình học Phật thì hạnh phúc, an vui. Tiền đồ của họ là một mảng quang minh sáng lạn”**.

Một gia đình chân thật học Phật là gia đình có công hiến cho xã hội chứ không phải ngồi tu suốt ngày khiến người khác phiền não. Chúng ta tu hành không được làm phiền người khác. Nhiều người tu hành nhưng cứ làm phiền người khác. Cầu cúng, gõ mõ chỉ là hình thức. Thầy có bộ chuông mõ rất hay nhưng Thầy chưa gõ lần nào. Thầy không gõ mõ đánh chuông, nhưng mọi người vẫn gọi Thầy là Thầy. Ở ngoài đầu đường, người ta vẫn gọi Thầy là Thầy. Làng xóm ai cũng xưng hô là Thầy, xưng con: **“Con chào Thầy! Thầy có khỏe không?”**. Hàng ngày Thầy

tặng họ rau xanh tươi ngon, họ quá thích vì họ có tiền cũng không mua được rau sạch và ngon như vậy. Trước đây Thầy hay mặc trang phục quần áo của người tu, bây giờ lúc đi ra đường Thầy mặc áo vest để tạo sự thân thiện, gần gũi với mọi người. Thầy tích cực tặng quà vô điều kiện, tích cực đóng góp xây cầu làm đường. Thầy không nói gì nhưng họ đều ghi nhận.

Có cô Phật tử nói rằng: “*Trước đây khi con mới học Phật, chồng con đèo con đi chùa. Chồng con còn chở các Quý Thầy đi làm việc Phật sự. Nhưng bây giờ chồng con đã thay đổi, không muốn con học Phật nữa*”. Thầy hỏi: “*Cô học Phật như thế nào?*”. Cô ấy trả lời: “*Con mặc đồ lam, đồ nâu, buổi tối ngủ trước bàn Phật*”. Thầy nói: “*Vậy là chồng cô ghen với Phật*”. Phật cấm tà dâm. Các mối quan hệ ngoài vợ chồng mới là tà dâm. Vợ chồng ân ái với nhau không phải là tà dâm. Khi càng lớn tuổi thì vợ chồng càng ít ân ái càng tốt. Nhiều người học Phật nhưng ôm những nỗi khổ nói không nên lời.

Hòa Thượng nói: “*Người chân thật học Phật dù làm bất cứ ngành nghề nào cũng làm ra tấm gương trong lĩnh vực đó và làm ra tấm gương trong tất cả mọi lĩnh vực. Người chân thật học Phật phải thực tiễn lời dạy của Phật trong đời nhân xử thế tiếp vật, làm ra tấm gương tốt cho mọi người xung quanh, làm Thầy dẫn dắt mọi người*”.

Trong “*Kinh Hoa Nghiêm*”, Phật nói: “*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*”

Trong giáo dục Thánh Hiền gọi là “*Quân, Thân, Sư*”. “*Quân*” là lãnh đạo. “*Sư*” là dạy bảo, dẫn dắt. “*Thân*” là người thân, quan tâm tất cả mọi người như người thân của mình, bình đẳng yêu thương không phân biệt.

Chúng ta đem giáo huấn của Phật Đà thực tiễn trong đời sống thường ngày làm cho tánh đức **Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi** được hiển lộ, được phơi bày. Học Phật từ nơi tự tánh lưu xuất ra tánh đức thì con người thông minh, hoạt bát, nhanh nhẹn chứ không phải là người lờ mờ, ngu dốt rồi mà cả buổi vẫn chưa tỉnh.

Hòa Thượng nói: “*Công đức thù thắng không thể nghĩ bàn*”. Chúng ta không có điều đó vì chúng ta học sai, làm sai, kết quả sai. Chúng ta học Phật thì phải hòa mình trong mọi hoàn cảnh, không chướng ngại, không bị ô nhiễm, không bị đồng hóa.

Hòa Thượng khẳng định: “*Gia đình mà lấy giáo huấn của Phật làm chỗ quay về, làm nơi nương tựa thì gia đình đó hòa thuận, hạnh phúc, an vui, an lạc, tiền đồ sáng lạn. Gia đình có nhiều công đức hiển cho xã hội*”.

Giáo huấn của Phật không dạy chúng ta tư lợi. Phật dạy rằng ta và chúng sinh là một thể, người hạnh phúc là ta hạnh phúc. Mấy năm nay, tôi để cho hai con gái của tôi tự lập, nhiều người thấy xót xa thương hại. Chúng ta khiến cho con của những gia đình khác ngoan ngoãn thì con của chúng ta dần dần cũng sẽ ngoan. Chúng ta giúp cho gia đình người khác hạnh phúc thì gia đình chúng ta dần dần cũng sẽ hạnh phúc.

Có người muốn photo cuốn Kinh “*Quan Âm cứu khổ*” để cúng dường nhà chùa nhưng sách photo chất lượng xấu, lèm nhèm. Tôi đã khuyên người đó dùng tiền photo Kinh sách đó để cúng dường một vị Phật tương lai, giúp

đỡ người đang gặp khó khăn, ngoài kia đang có một người Mẹ nghèo khổ đang nuôi con. Nhưng người đó không nghe theo, nhất định dùng tiền để photo Kinh sách. Cuối cùng nhà chùa nhận được chỗ Kinh sách đó thì mang đi đốt hết. Tôi đã giúp đỡ hai Mẹ con khó khăn đó. Mấy tháng sau gặp lại, Mẹ con họ cảm ơn tôi. Họ đã dùng số tiền đó để lấy vốn làm ăn và đã có cuộc sống ổn định. Tôi nói: “*Mẹ con sống ổn là tốt rồi, không cần phải cảm ơn!*”.

Khi chúng ta học Phật thì chúng ta dẫn khởi tánh đức của mình. Khi đã có tánh đức thì chúng ta không làm sai, không tạo nghiệp. Chúng ta làm ta chuẩn mực là tạo ra nghiệp thiện. Nghiệp thiện sẽ có quả báo thiện, ác nghiệp lớn sẽ giảm bớt. Người học Phật áp dụng Đệ Tử Quy, thực hành Mười Nghiệp Thiện thì dù ở trong bất cứ ngành nghề nào chúng ta cũng làm ra tấm gương. Học Phật không ủy mị, học Đạo đức Thánh hiền không trở nên yều hèn nhút nhát. Chúng ta học lịch sử, lấy những tấm gương lịch sử để soi chính bản thân mình. Chúng ta trân trọng cuộc sống để sống tốt hơn. Học Phật hoàn toàn là phạm trù riêng biệt, không trộn lẫn. Nếu trộn lẫn thì sai rồi.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!